

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”. Rom. 10, 15.

Anul VII.

București.

No. 4.

Nevoile misionare ale Europei.

Un al doilea factor însemnat în starea religioasă a Europei este slăbirea Protestantismului. Intr'o declarație apărută de curând sub titlul: „Moare Protestantismul din Europa?” celim:

„Protestantismul European se găsește astăzi într'o stare mai slabă ca oricând în cele două secole. Chiar în aceste clipe când situațiile cer ca bisericile să fie în fața cea mai desăvârșită a puterii lor, puterile Protestantismului sunt epuizate în spirit și mijloace în afară de vreun punct din primele zile ale Reformei.

„O examinare a situației misionare descoperă o problemă gravă. Protestantismul European care a fost întemeiat pe sforțarea misionară, a slăbit foarte mult. Când Germanii au fost siliți prin condițiile de pace să cedeze coloniile lor învingătorilor, toți misionarii lor au fost chemați în patrie. Predicatori, traducători, editori, doctori, îngrijitoare de bolnavi, și profesori în număr de peste 3000, vorbind mai mult de 300 de dialecte, au fost chemați din serviciul lor de peste mări, reprezentând aproape un dezastru de nereparat pentru fostele colonii Germane și pentru lucrarea misionară Germană.

„Lipsa de predicatori din multe părți ale Europei protestante este înspăimântătoare. Mulți au murit pe front în armatele tuturor popoarelor cari au luat parte la războiul. Oricum, biserica trebuind să sfințească drapelul luptătorilor, preoții ei nu erau în afară de sacrificiul vieții. Mai multe sute au murit de bătrânețe și boală.

„Deasemenea viața spirituală a Europei nu aduce un raport că se poate aștepta de acum înainte la o recrutare de predicatori creștini. Situația este de așa fel încât dacă un nou Cadmus ar străbate Lumea Veche în lung și în lat, semănând dinți de balaur, ar

avea mai curând o recoltă de soldați decât de predicatori. Mulți au pierit în Austria, Ceho-Slovacia, iar Rusia caută de mult timp un predicator care să-i conducă. Chiar și în Franța, unde condițiile de traiu sunt mai bune decât în multe ținuturi din Europa, se găsesc 148 de amvoane protestante vacante pentru predicatori cu studii”.

Oricum, cauza cea mare a slăbirei Protestantismului nu constă atât de mult în aceea că bisericile au fost distruse sau pastorii alungați, ci cauza cea dintâiu dintre toate este că mulți au pierdut spiritul de evanghelizare. Religia a devenit o chestiune de reformă socială sau de îmbunătățire a societății, de educație, civilizație, sau de străduințe pentru armonie și tovarășie internațională. Apoi, deasemenea, modernismul sau evoluția a adus un grozav prăpăd. Cine ar mai putea să se mire că în timp ce predicatorii predică necredința evoluției moderne, oamenii părăsesc biserica? Numai în 1923, mai mult de 350.000 de membrii au părăsit bisericile Protestante din Germania, și optzeci și șase de biserici protestante au fost închise. În același an au fost întemeiate în Germania 147 biserici noi Catolice, și în mai puțin de cinci ani Biserica Romano-Catolică a deschis în acest ținut 700 de biserici și instituții noi. Dar această slăbire și împărțire a statului protestant înseamnă un puternic apel către poporul Adventist să ducă mai departe acest adevăr binecuvântat. Dumnezeu ne-a dat o solie deosebită, anumită și clară. Numai Adventismul spiritual și Biblic poate salva ceea ce se poate salva din Protestantismul căzut și slăbit.

Al treilea factor mare în situația prezentă de plâns a Europei este creșterea surprinzătoare a Romei. Căci pe măsură ce bisericile Protestante pierd din influența lor asupra maselor, Roma devine tot mai puternică. Referitor la cele de mai sus, cetim :

„Biserica Romano-Catolică a fost singura putere care a ieșit din război cu un prestigiu politic mai mare. Cu acel discernământ în care i-a caracterizat în tot momentul, conducătorii bisericii Romano-Catolice văd foarte limpede ca într-o profecție că Europa este continentul-axă al luptei prezente a lumii. Cu acea minunată strategie și politică ce a fost întodeauna partea lor, ei își îngrămădesc forțele în Europa. Mizele sunt mari și papalitatea se silește să le câștige.

„Ultimii cinci ani au produs multe schimbări surprinzătoare în Europa, dar nici una mai mare decât ridicarea politică și ecleziastică a Vaticanului. Odată cu conferința de pace, dilema papală a luat sfârșit. Capul Bisericii Romane a putut încă odată să ajungă să domineze activitățile religioase și să dea ajutoare în toate părțile lumii Catolice, fiind scutit de critică.

„Reînvierea interesului în Biserica Catolică din Franța s'a datorit numai lucrărilor diplomatice dela Roma și Paris. Nimic nu putea să fie mai adevărat. O mare parte din reînviul entuziasm simțit pentru Catholicism a venit din minunata purtare a celor peste 32.000 de clerici militari catolici buni pentru serviciul militar, cari au fost chemați sub drapel în calitatea lor respectivă când Germanii au atacat Parisul. Mulți dintre ei au servit în rândurile soldaților de rând. Valoarea personală a acestor bărbați depe toate fronturile a făcut mai mult să se restabilească respectul pentru chemarea lor decât să slăbească lucrarea lor misionară. Din numărul total de preoți și seminariști mobilizați pentru serviciu activ, peste 4.000 au fost omoriți și peste 10.000 așteptau cu nerăbdare să fie trimiși. Eroismul și devotamentul acesta aduse după sine o popularitate meritată clerului printre poporul de rând, și a ajutat să se schimbe vederile unor anticlericali atât de neînduplecați cum erau M. Clemenceau și M. Jonnard, care până acum câțva timp a fost ambasador la curtea papală. Pe lângă aceasta, succesul mai multor generali de seamă Catolici ca Foch, Lyauteau, Gourard, Pey, Castelnaud, Mangin, Franchet d'Esperey, Weygand, și alții, și-a avut influența lui lăudând credința religioasă a acestor bărbați

primită cu atâta căldură. Trebuie să ținem seamă că Franța este numai două treimi Catolică.

„Cu rezultatul războiului și restabilirea păcii, Papa atrase atenția poporului său din toate țările spre solidaritatea absolut necesară Bisericii Catolice. Ca prin minune s'au ridicat capitaluri extraordinare de mari. Bani lui Petru curgeau în abundență la Roma din diferite izvoare, mai multe milioane venind din America. Pe de altă parte, Protestantismul desmembrat, făcând excepție de sforțările sporadice de ajutor și de Birus Central de Ajutor din Zürich, a fost pus aproape în imposibilitate de a da vreun ajutor surorilor biserici ce au avut de suferit vreun regres. Sivoiul constant de bani ce a trecut prin Vatican a ajutat nu numai nevoile grupelor Catolice din Europa, ci a ajutat deasemenea Bisericii Catolice să cumpere multe din instituțiile protestante ce ajunseseră la faliment, și să deschidă multe biserici, spitale, și școli noi”.

În legătură cu acestea cetim în spiritul profecției :

„Lumea protestantă își va da seama cari sunt adevăratele scopuri ale Romei, deabia atunci când va fi prea târziu pentru a mai putea scăpa din cursa ei. Ea își intinde puterea în mod tăcut. Învățăturile ei își exercită influența lor în sălile de legislație, în biserici, și în inima oamenilor. Ea își îngrămădește construcții măndre și masive, în dosul cărora se vor ivi din nou persecuțiile de mai înainte. Pe furie și fără a da de bănuț își întărește forțele pentru viitorul sfârșit al ei când va veni timpul ca să dea lovitură. Tot ceea ce dorește este socotit ca avantajos, și aceasta chiar i se dă. În curând vom vedea și vom simți care este felul scopului urmărit de Roma. Oricine va crede și va ascultă de cuvântul lui Dumnezeu, va trebui să se expună la ocară și persecuție.” — „Marea luptă”, p. 581.

Din Anglia, care face parte din Continentul European, auzim și despre o nouă uniune religioasă, o Ligă a Bisericoilor. În August, 1925, s'a ținut în Stockholm, Suedia, un consiliu ecumenic al bisericilor Protestante, al bisericii Anglicane, și al diferitelor confesiuni ortodoxe din Sudul și Răsăritul Europei precum și din Asia și Egipt. S'au făcut mari sforțări pentru a uni confederația astfel formată de Roma. Și se va izbuti, după cum este declarat în spiritul profecției :

„Lumea protestantă doar cu numele, va formă o confederație cu omul păcatului, și atât biserica cât și lumea vor fi într-o armonie a corupției. Aceasta este criza cea mare ce va veni asupra omenirii. Scripturile ne arată că papalitatea va redobândi supremația pierdută, și focurile persecuțiilor vor fi reaprinse prin concesiunile oportuniste ale așa numitei lumi protestantă. În acest timp de primejdie noi vom sta numai prin adevărul și puterea pe care o avem dela Dumnezeu”. *Buletinul Conferinței Generale*, p. 257.

„Partizanii Papalității, Protestantii, și oamenii lumii vor acceptă cu toții forma evlaviei ce nu cuprinde în ea nici o putere, și în această unire vor vedea o mare mișcare pentru convertirea lumii, și intrarea în mult așteptatul mileniu.” — „Marea Lupă”, pp. 588, 589.

Că federațiile bisericilor din lume au început persecuțiile, este ilustrat foarte bine prin experiențele de după conferința dela Stockholm. La întoarcerea în patriile lor, o mulțime de patriarhi și arhiepiscopi din biserica ortodoxă din Sudul și Răsăritul Europei, spuneau :

„Consiliul Federal al Bisericilor din America precum și conducătorii bisericii din Anglia, ne-au asigurat, în cursul Consiliului dela Stockholm, de dorința lor pentru unire și cooperare. Atunci am întrebat : „Dacă cu adevărat doriți lucrul acesta, pentru ce trimeteți un mare număr de propagandiști, în deosebi din America, în ținutul nostru, plătiți cu bani Americani, pentru a-și face lucrarea în contra bisericii noastre ? Bapțiștii și Adventiștii fac lucrul acesta într'un mod foarte activ.” Inșă am fost asigurați de reprezentanții Americani că aceasta este o părere greșită, și că e desaprobată cu totul activitățile misionare ale Bapțiștilor și Adventiștilor în țările ortodoxe”.

Această vedere au scris-o în publicațiile din țările lor, și au început să ne asuprească. Astfel, ca un rezultat al conferinței dela Stockholm, s'au ivit în aceste țări noi persecuții și greutateți contra Adventiștilor.

L. H. Christian.

Altarul familiei.

„Suportați-vă unul pe altul în iubire”.

Deși pot să se ivească greutateți, complicațiuni și descurajări, nici bărbatul nici femeia n'ar trebui să lase loc gândului, că unirea ar fi o greșeală sau o desamăgire. Luați hotărârea să fiți unul pentru altul totul cu puțință. Dovediți unul altuia aceeași atenție ca și la început. Unul să incurajeze pe celălalt prin toate mijloacele posibile să lupte mai departe lupta vieții. Gândiți-vă cum ați putea produce unul altuia fericirea. Faceți ca între voi să fie iubire reciprocă și suportare reciprocă. În cazul acesta căsătoria în loc să fie sfârșitul iubirii se va dovedi că este deabia începutul iubirii. Căldura adevăratei amicitii, căldura care leagă inimă cu inimă e o pregustare a bucuriilor cerești.

Ori care familie e inconjурată de un cerc sfânt, care trebuie să rămână nesfărămat. Nici un alt om nu are dreptul de a pătrunde în acest cerc. Nici bărbatul nici femeia nu ar trebui să îngăduie altuia să aibă parte de confidența care le aparține numai lor. Fiecare ar trebui mai bine să dea de-

cât să ceară iubire. Cultivați ceea ce simțiți că e mai nobil în voi și grăbiți-vă să recunoașteți partea cea bună unul în celălalt. Gândul că ești apreciat îmbărbătează în mod minunat și aduce mare satisfacție. Înțelegerea și considerarea reciprocă incurajează lupta spre desăvârșire și însuș iubirea crește când ea mână pe om spre ținte nobile.

Nici bărbatul nici femeia nu ar trebui să lase ca personalitatea lor să se piardă în a celuilalt. Fiecare are raporturi personale cu Dumnezeu. Fiecare ar trebui să se întrebe: ce este bine? ce nu este bine? cum pot eu să îndeplinesc mai bine scopul vieții? Faceți ca torrentul iubirii voastre să se îndrepte spre Acela care a dat viața Sa pentru voi. Faceți pe Hristos să fie cel dintâiu, cel din urmă și cel mai de seamă în toate lucrurile. Cu cât va deveni mai profundă și mai puternică iubirea voastră pentru El, și iubirea voastră reciprocă va deveni mai nobilă și mai puternică.

E. G. White.

„Pe Urmele Marelui Medic”.

Adevărata poziție a adevărului.

Advenșiții de ziua șaptea, in chip deosebit, alcătuiesc un popor ce deține o solie. După cum lui Noe i se încredințase o solie pentru lumea antideluviană, tot astfel și membrilor acestei bisericii s'a încredințat o solie pentru oamenii din zilele și generația aceasta. Această solie este arătată in mod concret in Apocalips 14, 6—14.

Principalele caracteristice ale Soliei.

Observați cu atenție principalele caracteristice ale acestei puternice și indiușătoare chemări la pocăință.

1. Este făcută o solemnă anunțare că a sosit ceasul judecării lui.

2. In vederea acestui fapt mareț, omul este chemat să se întoarcă dela închinarea la zeii falși, dela lauda de sine, dela îndreptățirea prin sine însuș, dela venerarea credințelor și devizelor omenești, dela dogmele și învățăturile alcătuite de oameni, la închinarea către singurul și adevăratul Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, căruia I se cuvine toată cinstea și mărirea. Auzind invitarea, omul să-și mărturisească nedreptatea sa proprie. Să arunce după sine mărirea personală, și să se întoarcă spre Creator ca singurul mijloc de îndreptățire și viață.

3. Babilonul, sau creștinătatea apostaziată, este arătată ca fiind căzută, îndepărtată dela Dumnezeu, din pricina învățăturilor ei greșite și a faptelor rele.

4. O avertizare solemnă răsună împotriva sistemelor greșite și puterilor rele din timpul ultimelor zile, cari se ridică contra lui Dumnezeu și adevărului Lui.

5. Aci se descoperă o clasă de credincioși cari păstrează poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, și cari se pregătesc să întâmpine cu bucurie pe Mântuitorul când va veni pe norii cerului.

Solia încredințată Advenșiților de ziua Șaptea.

Această solie este caracterizată a fi evanghelia veșnică. Aceasta este solia care prin

providența lui Dumnezeu a fost hotărâtă să fie vestită prin Advenșiții de ziua Șaptea. Aceasta este solia Evangheliei, solia mântuirii lui Dumnezeu pentru aceste zile și această generație. Fiecare fază a evangheliei și fiecare adevăr pe care îl vestim trebuie dus conform poziției deosebite a acestei solii. De sigur trebuie ca fiecare parte din adevăr să fie așezată in poziția deosebită a soliei care dă acestui adevăr viața și puterea.

In alte biserici sunt mulți cari vestesc a doua venire a lui Hristos, dar făcând lucrul acesta ei nu vestesc întreita solie din Apocalips 14, și nici nu vestesc o parte din această solie, din motivul că ei nu pun această strigare in poziția cerută de solie și nici in legăturile ei cu celelalte adevăruri ale acestei solii.

In afară de Advenșiții de ziua Șaptea au mai fost și alții cari au predicat adevăratul Sabat Biblic și cerințele legii lui Dumnezeu. Predica lor cu privire la adevărul despre Sabat a fost neeficace, și a căzut de parte de scopul și planul lui Dumnezeu, din pricină că ei nu au vestit acest adevăr in adevărata legătură cu solia specială a acestei perioade.

Pentru noi nu este de ajuns să învățăm principiile unei viețuiri sănătoase numai după o concepție științifică, in acelaș fel cum le învăță lumea dinprejurul nostru. Noi trebuie să vestim aceste principii in legătura pe care o au cu speciala solie pe care Dumnezeu ne-a încredințat s'o ducem. Vestindu-le in felul acesta, ele devin un tot mai complet, pregătind inimile acelora cari le aud pentru primirea marelui lanț al adevărului din care ei alcătuiesc câte o verigă.

In afară de Advenșiții de ziua Șaptea, mai sunt și alții cari susțin acelaș punct de vedere ca și noi cu privire la natura omului, starea celor morți, sfârșitul nelegiuitorilor; însă noi nu putem vesti aceste adevăruri vitale din punctul lor de vedere. Noi nu putem separă aceste adevăruri de marea

solie din care ele fac parte. Trebuie să le așezăm în adevărata poziție pe care ele o merită în această solie. Această poziție care li se dă constituie un scut de apărare contra unei adevărate rătăcirii. Ele formează o întăritură contra puterii slăbită a spiritismului, amăgirea cea mai de căpetenie a lui Satan în timpul zilelor din urmă.

În toate timpurile, Cuvântul lui Dumnezeu a îndemnat biserica la o dărnicie creștină de bună voie. Bisericii i se cere să-L onoreze în zecimi și daruri. Dar ce impuls se dă acestei chestiuni de dărnicie când este înfățișată în adevărata ei legătură cu întreita mare solie ! Și alte biserici predică dărnicia, și altele susțin sistemul zecimii ; dar când acest adevăr este vestit în legătură cu marele lanț al adevărului ce susține solia acestor zile, cât de mult cere el un mai mare sacrificiu din partea credincioșilor, cât de mult arată el iubirea și sinceritatea lor față de Dumnezeu !

Mulți, în decursul veacurilor, au aflat îndreptățirea prin credință în Isus Hristos. Aceasta a fost stăruința lucrării lui Luther. Pe când urcă pe genuchii săi treptele Vaticanului din Roma, făcând penitență pentru păcatele sale, vocea lui Dumnezeu sună la urechile lui : „Dreptul va trăi prin credință”, și această solie a fost aceea care sustrase pe oameni dela o credință oarbă în forme și ceremonii, în posturi, și penitențe, către primirea mântuirii care este numai în Isus Hristos.

„Intr'adevăr ea face parte din întreita solie îngerească“.

Învățătura privitoare la îndreptățirea prin credință este o parte din evanghelia veșnică pe care noi trebuie să o ducem lumii ; dar noi nu putem să predicăm îndreptățirea prin credință în felul în care a făcut Luther care a predicat-o în conformitate cu situațiile din zilele lui, și nici în felul cum este predicată de mișcările religioase din aceste zile,—ca o simplă filozofie religioasă, un idealism mareț. Noi trebuie să o predicăm

după poziția pe care o are în această solie. În adevăr, îndreptățirea prin credință este atât de întinsă și de vastă încât ramificațiile ei înlănțuie întreita solie îngerească. Serva Domnului declară :

„Mulți mi-au scris, întrebându-mă dacă solia îndreptățiri prin credință face parte din întreita solie îngerească, și eu am răspuns : „Intr'adevăr ea face parte din întreita solie îngerească”. *Review and Herald, 1 Aprilie, 1890.*

Prin urmare, reese, că dacă predicarea îndreptățirii prin credință face parte „intr'adevăr din întreita solie îngerească”, atunci este tot atât de adevărat că predicarea întreitei solii îngerești în toată plinătatea și puterea ei înseamnă predicarea îndreptățiri prin credință. Și, primirea acestui adevăr binecuvântat al îndreptățirii prin credință nu ne va îngădui să dăm o mai puțină atenție și celorlalte principii de seamă ce rees din întreita solie.

Predicarea îndreptățirii prin credință nu poate fi deosebită de pocăință și convertire, de lucrare lui Hristos ca profet, arhiereu și rege, de judecată, de legea lui Dumnezeu, de sprijinirea vestirei evangheliei, de cumpătarea creștină, de slujirea creștină, care este adevăratul fruct al îndreptățirii, sau de vreo altă învățătură a credinței creștine. Intr'adevăr, în fața lui Dumnezeu, îndreptățirea prin credință în Isus Hristos — Hristos în tine speranța mării — va alcătui viața, puterea, necesitatea, oricărei sforțări de a întoarce pe oameni din drumul păcatului pe cărarea vieții.

Astăzi, suntem amenințați de primejdia de a privi acest adevăr doar ca o simplă teorie, predicându-l ca o superbă filozofie și ca un idealism înalt, iar nu într'un mod practic care i-ar putea da o formă concretă. Numai dacă îl predicăm în acest chip practic îl putem așeza în marea solie din care face parte, din care cu adevărat este miezul și viața.

Advenștiții de ziua șaptea nu sunt chemați să predice niște simple teorii, filozofii,

ori un idealism înalt, ei au chemarea să ducă o solie hotărîtă și concretă. Și orice predicator care nu ia în seamă această solie distinctă, sau ignorează cerințele acestei mișcări în vestirea soliei acesteia, să fie îndepărtat din slujba bisericii acesteia.

Tinând o cumpănă hotărîtă.

Planul lui Dumnezeu nu este ca solia Evangheliei din zilele noastre să fie împărțită și sfărâmită în bucăți. Nu este zis ca un predicator să aibă ca o însărcinare specială a sa numai vestirea libertății religioasă; altul, despre dărnicia creștină; un al treilea, despre reforma sanitară; un al patrulea, despre îndreptățirea prin credință; și un al cincilea, despre Sabat, sau despre a doua venire, sau despre natura omului. Planul lui Dumnezeu este ca fiecare persoană să vestească în lucrarea sa întreaga solie evanghelică; și numai în chipul acesta poate fi menținută unitatea lucrării, iar solia prezentată în această plinătate și înțelegime va dezvoltă un corp de credincioși bine întemeiați. Dacă se dă educație numai într'o anumită direcție, atunci lucrul acesta va aduce un dezechilibru în ceea ce privește mersul comunității.

Să fim atenți ca în toate lucrările noastre să menținem acest echilibru în ceea ce privește serviciul pentru Domnul. Lucrarea lui Dumnezeu din aceste zile se întinde în multe direcții, prezintă multe departamente cu însărcinări. Nu putem susține pe unul și să distrugem pe ceilalți. Noi avem de dus lumii o solie unită și bine echilibrată, dacă dorim să îndeplinim lucrarea pe care Dumnezeu o așteaptă din partea noastră. Nu trebuie să accentuăm despre atingerea țintelor sau scopurile materiale și să neglijăm înfățișarea spirituală a soliei. Să fim atenți să nu hrănim oile numai ca să le tundem. Dar și contrariul este tot atât de adevărat, — că noi nu trebuie a accentua asupra teoriei spirituale în defavoarea celei temporale. Ci mai bine noi trebuie să spiritalizăm activitățile noastre. Trebuie să

căutăm conducerea și înțelepciunea lui Dumnezeu în așezarea unui plan și în desfășurarea unei metode, și apoi încrederea în puterea harului lui Dumnezeu să fie spiritul sfortării depusă la roatele mașinii necesare a împlini o lucrare organizată.

O credință care lucrează.

Trebuie să recunoaștem că lucrarea evangheliei niciodată nu poate fi împlinită prin hotăriri, planuri sau metode omenești, „Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Spiritul Meu, zice Domnul”, se va face lucrarea Lui. Dar să mai recunoaștem deasemenea că după cum ascultarea este expresia cea mai înaltă a iubirii, tot astfel faptele sunt cea mai înaltă expresie a credinței. Dumnezeu nu a dorit niciodată ca membrii bisericii Sale să lucreze independenți, ci ca un tot unit, perfect atât în organizare cât și în învățatură.

În adevăr, trebuie să credem că în dezvoltarea istorică a organizației, Dumnezeu a luat parte ca și în dezvoltarea istorică a învățaturii. Prin urmare, sinceritatea față de Dumnezeu și de lucrarea Sa ne va susține cu adevărat în solia evanghelică, și ne va conduce deasemenea la o sinceră sprijinire a mișcării care, sub conducerea lui Dumnezeu, a fost dezvoltată pentru vestirea acestei solii în lume.

Dacă Satan izbutește să strice învățătura făcându-ne să credem mai mult în formă decât în partea spirituală, ori dacă ajunge să sfărâme organizația, făcându-ne să săvârșim lucruri rele, în fiecare caz ținta lui este atinsă și sfortările noastre zădărnice. Deci să ne silim a menține în învățăturile și lucrările noastre un bun echilibru, care să se vadă în orice direcție. În felul acesta lucrarea noastră nu va fi în van, și Dumnezeu va binecuvântă frontal unit pe care îl ținem în contra dușmanului. În felul acesta vom putea spera la un succes în slujba de creștin.

L. W.

O AVERTIZARE.

Voința lui Dumnezeu față de fiecare tânăr și tânără din biserica Adventiștilor de Ziua Șaptea a fost arătată cu ocazia unei Cine a Domnului la care am luat și eu parte.

Membrii bisericii lăudau pe Dumnezeu, și își cereau iertare unul altuia pentru greșelile ce le săvârșise. Intr'adevăr a fost o adunare binecuvântată. Domnul veni foarte aproape de toți cari erau de față. Spre sfârșit, o soră, de vârstă mijlocie, se ridică și ne spuse cât de bun fusese Domnul cu ea, și cât de nedemnă era ea față de toate binecuvântările Lui. Atunci, de emoție, i se îngălbeni fața, și exclamă, cu vocea întrețaiată de suspinuri: „După cum știți cu toții, soțul meu nu este credincios, și sufer pentru a putea fi creștină, și credincioasă”. Ea nu mai putu să continue, dar aș vrea ca fiecare tânăr adventist să poată simți și auzi tăcerea și suspinul ei.

Cunoșteam pe această soră iubită de vreo șecese ani, și ea dovediă că iubește pe Domnul și că este credincioasă, socotind împrejurările în cari se află; dar cum era familia! Nici rugăciune părintească pentru ocrotirea copiilor; nici cerc de familie, care să îmmănucheze pe tatăl, mama și pe copii pentru a alcătui un adevărat cerc complet; nici simțiminte de mulțumire pentru darurile primite; nici ore plăcute de Sabat; nici unirea speranțelor pentru ca în viitor să câștigi „moștenirea Domnului”, nici speranța ca pe pământul nou să se găsească sub forma unei familii unite. O, da, multe partide de cărți cu „prieteni”; multe nopți triste și nedormite; multe plâsete din pricina diferitelor obiceiuri; mult fumat și, „Tata fumează, eu de ce nu?”; multe dureri și suspinuri.

Nu am nimic de zis dacă un tânăr sau o tânără adventistă își alege un tovarăș al vieții care se împărtășește din aceeași credință, căci atunci întreaga cărare a vieții lor este presărată cu flori, și nimic nu merge rău; dar ceace aș vrea să spun, este, că ocaziile de dureri sunt nenumărate când cineva se căsătorește cu o persoană

care nu are nici un interes în adevărurile soliei ingerului al treilea și în lucrurile lui Dumnezeu.

Trei dintre noi, fratele meu mai mare, o verișoară, și eu, am fost botezați în aceeași zi, și după câțiva ani, în 1910, toți ne-am strâns bagajele și am mers la școala misionară „Emanuel”. După scurt timp, fratele și verișoara mea s'au reintors la vechile lor prietenii și tovarășii, s'au căsătorit cu necredincioși, și au părăsit biserica. Verișoara muri cu aceste cuvinte de remușcare pe buze: „Sunt pierdută, sunt pierdută!” Astăzi nu știu unde imi este fratele, dar știu doar atâtă, că este pierdut pentru adevăr.

Eu am rămas la școala misionară „Emanuel”, și în curând mi-am uitat vechile tovarășii din lume, mi-am format alte prietenii, și azi, mulțumită Domnului, mi-am concentrat speranța în apropiata venire a lui Isus, și tovarășa mea și cu mine suntem uniți, străduindu-ne din toată puterea să vestim și altora despre acest eveniment glorios. Noi am alcătuit o familie creștină Adventistă.

Prieteni, imi dau bine seama de încercările și ispitele față de cari trebuie să reziste un tânăr în aceste zile de încercare, și cunosc destul de bine pe diavol, încât știu că el prezintă plăcerile acestei lumi într'un chip atrăgător. Amintiți-vă că din început el este un înșelător. În fiecare amăgire a lui este ascuns câte un laț.

Domnul dorește ca soțul și soția să se ajute iar nu să se împiedice unul pe altul în lupta contra păcatului. „Calea spre viața veșnică este prăpăstioasă și aspră”, cetim la pagina 363 din „Mărturii pentru Comunitatea” Volumul V. „Nu adăugați greutateți cari să întârzieze progresul. Tu trebuie să ajuți iar nu să împiedici. Dacă nu vrei să-ți formezi un cămin în care să nu dispară niciodată umbra tristeței, atunci să nu te unești cu o persoană vrăjmașă lui Dumnezeu”.

E. V. M.

Pionieri ai Mișcării Advente.

(Continuare).

d) Speranța adventă se deșteaptă, este susținută și lămurită.

Vrem să studiem numai câțiva din bărbații cari prin studiu personal în Sfânta Scriptură au ajuns să fixeze aproape exact data de când începe timpul sfârșitului. Chiar dacă nu s'ar putea să se memorizeze totul, studiul este totuși foarte bun de a fi făcut. În primul rând vin câteva persoane al căror nume probabil nu ne sunt cunoscute:

I. Filip Spener publică în 1657 „dorințele pioase pentru restatornicirea și desăvârșirea reformatiunii“. El deschise apoi împreună cu Francke o Universitate în anul 1694 în Halle (Vezi Pietismul). Fiind cunoscut cu un oarecare Petersen, împreună cu acesta ține credința, că împărăția de o mie de ani trebuie să înceapă în curând. Cu toate acestea nu se poate împăca cu el în ceea ce privește datele aceluia în ce privește cifrele, și nici cu vederile lui despre învierea cea dintâi.

II. În Anglia s'a ocupat încă din 1670 teologul Th. Beverley cu studiul sistemului de ani-zile. În 1684 publică părerile sale în această privință și recunoaște în totul, că Daniel 8, 13 nu se ocupă de serviciul jertfelor, apoi, că cele 2300 zile-noptimi reprezintă tot atâția ani și că încep dela darea ordinului împăratului persan. Cunoștințele sale din punct de vedere profetic de a pune un an pentru o zi se întemeiază pe Ezechiel 4. Dar pe de altă parte el pune ca sfârșit al celor 2300 ani data anului 1772. Dacă ar fi început însă socoteala sa dela al treilea ordin pentru rezidirea Ierusalimului și dacă nu ar fi pierdut 75 ani din vedere, ar fi ajuns chiar atunci la data de 1847 (adeacă de fapt 1843).

III. Predicatorul regal K. Brüsken din Offenbach a fost așa mult impresionat de calculele făcute de cel de mai sus, încât s'a decis să publice acele socoteți și în limba germană. Cu toate acestea la 1696 susține părerea că cele 7 zile ale creațiunii ar corespunde la o vreață de șapte mii de ani a

lumii. Ultima mie de ani el o socotește a fi după Ebr. 4, 9, o odihnă de Sabat.

IV. Teologul reformat H. Horche recunoaște în 1697 din scrierile celor doi de mai sus veracitatea celor 2300 de ani-zile. El calculează începutul lor ca fiind 510 î. d. Hr. și ajunge să le pună sfârșitul la 1790. Afară de aceasta el vede în biserica apocaliptică Sardes, biserica reformată, care deabia în Filadelfia este îndreptată.

V. Aci trebuie să mai amintim și pe Isaak Newton (cetește Niuton) care a fost un bărbat de frunte nu numai în domeniul științific, dar și în cel al studierii Scripturilor. El explică foarte bine cornul din Daniel 7 și crede, că serbările de jertfă iudaice își află realizarea în prima venire a lui Hristos și în moartea Lui, iar ziua cea mare a expierii se realizează după trecerea celor 2300 ani, în timpul sfârșitului.

În țara reginei Estera.

Se pare că a fost un lucru providențial ca la întoarcerea noastră să trecem prin Persia. În timpul când am sosit noi se găseau în Tabriz mii de refugiați. Și în timpul celor câteva luni mai înainte ca să fi început mișcarea cea mare de reîntoarcere în satele din Urumiah și Salmas, ei au avut ocazia să audă solia timpului acestuia. Multe sute au profitat depe urma acestei ocazii, și ca un rezultat al acestei lucrări mulți se bucură astăzi în aceeași speranță ca și noi, și sămânța cea bună a fost semănată în inimile a multor mii.

Acum, aproape din fiecare sat în care au mers acești oameni, ne vine chemarea după lucrători cari să-i instruească mai de parte în lucrurile pe cari nu le-au auzit decât în parte. În districtul Urumiah avem un lucrător evanghelist care are sub grija lui o mulțime de sate situate în acea parte. Aproape în fiecare scrisoare își exprimă rugămintea să-i trimetem un alt lucrător care să-l ajute în câmpul acesta. Din toate direcțiile ne vin chemări să deschidem școli, însă bugetul nu ne permite să răspundem decât la câteva. Câmpul este copt pentru seceriș, dar lucrătorii sunt puțini.

F. F. Oster.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 2 — 9 Aprilie, 1927.

Turburarea din Efes.

Textul biblic: Fapt. 19, 21—41.

De memorizat: „Să nu-ți faci chip cioplit.” Exod. 20, 4.

1. După ce mulți vrăjitori din Efes și-au ars cărțile lor de vrăjitorie și s’au întors la Domnul, și un mare număr de oameni a ajuns să creadă în Isus, Pavel se gândi să plece în alte ținuturi. Deci trimese pe Timotei și încă pe un alt ajutor al său în Macedonia, ținutul în care îl chemase Domnul pe Pavel mai dinainte prin viziune, însă el mai rămase un timp scurt în Asia.

2. Înainte ca Pavel să fi părăsit Efesul, veni asupra credincioșilor o turburare. Idolul cel mai adorat la care se închină aproape tot ținutul acesta era Diana. În onoarea ei, locuitorii din Efes construiseră un templu din marmură albă, cu stâlpi înalți și rotunzi în toate laturile. În interior era un altar, și în spatele unei perdele frumoase era statuia Dianei. Oamenii înălțau rugăciunile lor către această zeiță, care nu putea să-i audă și să-i ajute mai mult decât poate vedea și auzi o bucată de lemn.

3. Mulți oameni, numiți argintari, câștigau mulți bani făcând din argint chipuri mici de ale Dianei, pentru ca oamenii să le cumpere și să le poarte cu ei. Ei credeau că aceste chipuri mici ar îndepărta dela ei nenorocirea și durerea. De îndată ce o persoană credea în Isus, nu mai puneă preț pe chipurile Dianei, astfel încât argintarii nu mai puteau vinde atât de multe. Aceasta îi mâniă foarte tare.

4. Într’o zi, „un argintar, cu numele Dimitrie, făcând temple mici de argint ale Dianei dădea meșterilor nu puțin de lucru; adunând pe aceștia și pe lucrătorii pentru unele ca acestea zise: „Oamenilor știți că bogăția noastră atarnă de meseria aceasta; și vedeți și auziți că Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, a în-

duplecat și a abătut mult norod, și zice că zeii făcuți de mâini nu sunt dumnezei”.

5. Dimitrie spune oamenilor că din pricina predicei lui Pavel era în primejdie nu numai pierderea venitului lor, „dar și că templul marei zeițe Diana era socotit ca o nimica, și chiar măreția aceleia, care este cinstită în toată Asia și în toată lumea, este nimicită.

6. „Cuvintele acestea i-au umplut de mânie, și au început să strige: „Mare este Diana Efesenilor!” Toată cetatea s’a turburat”. Argintarii și prietenii lor s’au silit să găsească pe Pavel, dar din pricină că nu au putut, au prins pe Gaiu și Aristarh, doi din tovarășii de călătorie ai lui Pavel, și i-au dus într’o clădire din apropiere unde erau strânși mulți oameni. Pavel doriă să se ducă în ajutorul celor doi tovarăși ai lui, dar prietenii l-au rugat să nu facă așa ceva, căci oamenii cei plini de ură cu siguranță că i-ar fi făcut vreun rău, și el nu ar fi putut ajunge la nici un rezultat bun, astfel încât Pavel nu s’a mai dus.

7. În acea clădire era un șgomot și o învâlmășeală mare. Unii strigau ceva, alții altceva. Mulți nici nu știau pentru ce au venit acolo. Alexandru făcu semn cu mâna pentru ca mulțimea să facă liniște, și încercă să le vorbească. Fără îndoială că el doriă să îndrepte mânia poporului contra lui Pavel și a insoțitorilor lui, dar fiindcă era iudeu, oamenii n’au vroit să-l asculte, și au strigat toți într’un glas, timp de aproape două ceasuri: „Mare este Diana Efesenilor!”

8. În cele din urmă cancelarul potoli pe oameni. Deși el nu credea în învățătura lui Pavel, totuși le spuse că ceea ce fac ei este o nebunie. El se spuse că Pavel și cu tovarășii lui nu au jefuit templul Dianei, și nici nu au vorbit cuvinte defăimătoare față de zeiță. El le spuse că dacă Dimitrie și alți argintari au ceva cu care să se plângă împotriva lui Pavel, să vină în chip liniștit înaintea judecății, după cum se obiș-

nuște. Le eră teamă ca nu cumva din această turburare să se nască o răscoală, fiindcă nu ar fi putut aduce vreun motiv intemeiat. După aceasta cancelarul imprăștie mulțimea.

9. Toată această turburare a avut loc fiindcă Dimitrie și ceilalți argintari iubiau banii mai mult decât iubiau să facă ce este bine. Ei nu puneau în socoteală că Pavel le vindecase bolnavii, și îndepărtase spiritele rele, și că nu dorise decât să-i facă fericiți și mai buni, vestindu-le cuvântul lui Dumnezeu. Ei doriau să-l izgonească din pricină că iubiau banii mai mult decât orice. Orice iubim mai mult decât pe Domnul devine un idol.

Intrebări.

1. *Cum și-au arătat mulți vrăjitori credința lor în Isus? Ce au făcut mulți oameni? Ce se gândi Pavel? Pe cine trimesese el să viziteze bisericile din Macedonia?*

2. *Ce știți despre zeița Diana?*

3. *Cum câștigau argintarii din Efes mulți bani? Ce i-a umplut de mânie?*

4. *Cine eră unul din șefii argintarilor? Ce a spus el oamenilor?*

5. *Ce spuneă Dimitrie că se poate întâmpla cu templul Dianei dacă lasă pe Pavel să predice mai departe?*

6. *La auzul acestor cuvinte ce au făcut oamenii? Ce a vrut Pavel să facă?*

7. *Ce știți despre mulțimea care eră acolo? Cine a căutat să vorbească? Ce intenție avea el, fără indoeală?*

8. *În cele din urmă cine potoli mulțimea? Ce spuse cancelarul oamenilor? De ce le eră teamă? Apoi ce a făcut cancelarul?*

9. *Care a fost adevărata cauză a turburării? Ce fapte bune ale lui Pavel nu erau prețuite de argintari? Ce poate deveni un idol pentru noi?*

Lecțiunea 3 — 16 Aprilie, 1927.

Textul biblic: Fapt. 20.

De memorizat: „Să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Insuș a

zis: „Este mai fericite să dai decât să primești.” Fapt. 20, 35.

1. După ce a trecut turburarea cu argintarii, „Pavel a chemat pe ucenici, și, după ce le-a dat sfaturi, și-a luat ziua bună dela ei, și a plecat în Macedonia.” Fără indoeală că în drumul său a vizitat Corintul, Tesalonica, Berea, și Filipi, incurajând foarte mult pe credincioșii din aceste locuri.

2. Chiar în momentul când Pavel eră aproape să părăsească Macedonia, și să ia corabia pentru a porni spre Ierusalim, el află că iudeii îl păziau, spre a-i face rău. El își schimbă direcția călătoriei, și astfel scăpă de dușmanii lui. Șapte bărbați din diferite biserici plecaseră cu Pavel spre Ierusalim, și ei au mers la Troa, și au așteptat pe Pavel.

3. Cu toții au stat împreună o săptămână în Troa. „În ziua dintâiu a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții. În odaia de sus, unde eram adunați, erau multe lumini.” Această adunare se ținu în seara după Sabat.

4. „Și un tânăr, numit Eutih, care ședea pe fereastră, a adormit deabinelea în timpul lungii vorbiri a lui Pavel; biruit de somn, a căzut jos din catul al treilea, și a fost ridicat mort. Dar Pavel s'a pogorit, s'a repezit spre el, l-a luat în brațe, și a zis: „Nu vă turburați, căci sufletul lui este în el”. Ca răspuns la rugăciunea lui Pavel, Domnul a redat viața tânărului.

5. „După ce (Pavel) s'a suit iarăș, a frânt pâinea, a cinat, și a mai vorbit multă vreme până la ziua. Apoi a plecat. Iar ei aduseră pe băiat viu, și se mângăiară peste măsură”.

6. În timp ce Pavel ținea această lungă adunare cu prietenii din Troa, tovarășii lui făceau un ocol cu corabia pentru a ajunge la Asos, un oraș unde avea să se întâlnească cu Pavel. După lunga adunare dela miezul nopții, Pavel porni să străbată ținuțul dela Troa la Asos, și se întâlni cu tovarășii din corabie.

7. Din pricină că se grăbiă să ajungă la Ierusalim, socoti că nu ar mai avea timp să se oprească să vadă pe credincioșii din Efes, așa că plecă din acel oraș cu corabia. Dar când au ajuns la Milet, la o depărtare de treizeci de mile, corabia se opri câțva timp, și Pavel trimise vorbă ca bătrânii bisericii din Efes să se grăbească a veni la Milet pentru ca să-și ia la revedere dela ei.

8. Când au sosit bătrânii din Efes, Pavel le spuse cât fusese de îngrijat ca să-i ajute, așa de îngrijat încât vărsase multe lacrimi pentru ei. El le spuse cum îl căutaseră Iudeii necredincioși și cum se siliseră să-i facă rău. În ciuda tuturor piedicilor cari îi îngreunaseră lucrarea, el învățase pe oameni în sinagogile lor, în alte locuri publice, și în casele lor. El spusese atât Iudeilor cât și Neamurilor că trebuie să se pocăiască de păcatele lor și să creadă în Isus, dacă dorește să fie mântuiți.

9. Apoi Pavel zise: „Și acum, iată că,.... mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo”. Spiritul Sfânt îi făcuse cunoscut că acolo îl așteptau închisoarea și durerea. El spuse cu mult curaj: „Dar eu nu țin numai decât la vieața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o dela Domnul Isus”.

10. Pavel le spuse: „Și acum, știu că nu mi veți mai vedea fața, voi toți aceia, în mijlocul cărora am umblat propovăduind Împărăția lui Dumnezeu”. Reamintind cum lucrase la facerea corturilor pentru a-și câștiga banii de cari avusese nevoie, el spuse: „N'am răvnit (dorit) nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva”. El îi slătui să ajute pe cei în nevoie, și să-și aducă „aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuș a zis: „Este mai ferice să dai decât să primești”.

11. „După ce a vorbit astfel, a îngenunchiat, și s'a rugat împreună cu toți. Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel, și l-au sărutat. Căci erau întristați mai ales de vorba, pe care le-o

spusese el, că nu-i vor mai vedea fața. Și l-au petrecut până la corabie”.

12. Cu inimă tristă trebuie să fi privit prietenii lui Pavel cum se depărtează corabia. Domnul, prin Spiritul Său, avea să-i însoțească înapoi la Efes, și să-i ajute a fi plini de virtuți și a face ceea ce este plăcut lui Dumnezeu. Tot acest Spirit Sfânt avea să meargă și cu Pavel și să-l ajute în toate primejdiile. El dorește să fie și cu fiecare dintre noi spre a ne ajuta să facem ceea ce este bine..

Intrebări.

1. După turburarea cu argintarii, ce a făcut Pavel?

2. Ce află el chiar în momentul când eră să plece cu corabia? Cum scăpă el? Cine mai plecaseră cu Pavel la Ierusalim? Unde l-au așteptat?

3. Ce s'a întâmplat în Troa?

4. Ce știi despre Eutih?

5. După aceea ce a făcut Pavel?

6. În timp ce Pavel făcea acea adunare noaptea în Troa, ce făceau prietenii lui? Unde aranjase Pavel să se întâlnească cu el?

7. De ce nu se oprî în Efes? Ajungând la Milet ce a făcut Pavel? De ce i-a chemat?

8. Ce le spuse Pavel? Cum a înfruntat Pavel toate piedicile?

9. Unde avea să meargă Pavel? Ce nu știu el? Ce îi făcuse cunoscut Spiritul Sfânt? Totuș ce spuse el cu mult curaj?

10. Ce le mai spuse el? Cum lucrase Pavel pentru el în timp ce predică altora evanghelia? Ce nu dorise Pavel pentru el? Ce cuvinte ale Domnului Isus îi sfătui să și le amintească?

11. Ce efect au avut aceste cuvinte ale lui Pavel asupra lor?

12. Cum trebuie să fi privit depe mal prietenii lui Pavel depărțarea corăbiei în care eră el? Cum avea să ajute Domnul atât pe ei cât și pe Pavel? Ce dorește El să facă pentru fiecare dintre noi?

A treia călătorie a lui Pavel sfârșită la Ierusalim.

Textul biblic: Fapt. 21, 1—17.

De memorizat: „Depart de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos”. Galateni 6,14.

1. După despărțirea de credincioși în Milet, Pavel și însoțitorii săi au mers mai departe cu corabia în călătoria lor spre Ierusalim. Vântul bătea din direcția care ajută corăbiei în drumul ei, căci „s'au dus drept” la insulele Cos și Rodos, iar de acolo în portul orașului Patara.

2. La Patara ei au schimbat corăbiile, luând una care transportă cereale și alimente populației din Tir, un oraș situat la trei sute de mile mai departe spre Ierusalim. În drumul lor trecură destul de aproape de insula Cipru încât să o poată vedea. De sigur că Pavel și-a reamintit experiențele pe cari le-a avut aici împreună cu Barnaba.

3. Corabia se opri în Tir câteva zile pentru a descărca transportul. Pavel și tovarășii lui au găsit pe ucenicii din orașul Tir, și au stat cu ei șapte zile. Prin Spiritul Sfânt acești ucenici erau anunțați că pe Pavel îl așteptă mari necazuri în Ierusalim, așa că au căutat să convingă pe Pavel să nu se ducă. Dar Pavel simțea că trebuie să se ducă. El era gata să sufere din iubire pentru Hristos.

4. Sosise timpul când corabia era gata de plecare, și misionarii trebuiau să zică la revedere. Oamenii de acolo începuseră să iubească pe Pavel, deși el nu-i mai vizitase mai înainte. Luca, scriind despre plecarea lor zice: „Ne-au petrecut toți, cu nevestele și copiii, până afară din cetate. Am îngenunchiat pe mal și ne-am rugat. Apoi ne-am luat ziua bună unii dela alții, și noi ne-am suit în corabie, iar ei s'au întors acasă”. Aceasta este a doua oară când Pavel ține o adunare de despărțire pe malul mării. Numai în aceasta este menționat în-

deosebi că au luat parte mamele și copiii.

5. După ce au părăsit Tirul, corabia a mers spre sud în lungul coastei, și în cele din urmă ajunse la Cezarea, unde se sfârși lungă călătorie pe mare a lui Pavel și tovarășilor lui. Nu știm dacă Corneliu, sutașul căruia îi predicase Petru în Cezarea, se mai găsea acolo, dar în acea localitate era un lucrător despre care suntem bucuroși să mai auzim din nou. Acesta era Filip. Noi am auzit despre el când a fost amintit ca unul din cei șapte diaconi din prima biserică. După aceea am învățat cum a predicat Neamurilor din Samaria. Apoi am cetit despre fuga lui după trăsura Etiopianului care cetia despre Isus, dar nu putea înțelege ce cetește. După ce Etiopianul crezù în Isus, îl boteză.

6. Acum Filip locuia în Cezarea, și Pavel merse la casa lui unde rămase tot timpul. Filip avea patru fiice. Toate credeau în Isus, și deseori El le făcea cunoscut anumite lucruri prin viziune. Suntem siguri că Pavel și prietenii lui au fost foarte bine primiți în casa lui Filip.

7. Luca, care era unul din însoțitorii lui Pavel la Cezarea, spune: „Fiindcă stăteam de mai multe zile acolo, un prooroc, numit Agab, s'a pogorit din Iudea, și a venit la noi. A luat brăul lui Pavel, și-a legat picioarele și mâinile, și a zis: „Iată ce zice Duhul (Spiritul) Sfânt: „Așa vor lega Iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brăul acesta, și-l vor da în mâinile Neamurilor.

8. „Când am auzit lucrul acesta, atât noi cât și cei de acolo am rugat pe Pavel să nu se suie la Ierusalim. Atunci Pavel a răspuns: „Ce faceți de plângeți așa, și-mi rupeți inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus”. Când frații au văzut că nu-l pot hotări să nu se ducă, au spus: „Face-se voia Domnului!”

9. Câțiva ucenici din Cezarea au mers cu Pavel și tovarășii lui aproape șapte mile până la Ierusalim. Când au ajuns în acest oraș, frații i-au primit cu multă bucurie.

Pavel arestat în Templu.

Textul biblic: Fapt. 21, 18—40.

De memorizat: „Ferice de cei prizonieri din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor“. Matei 5, 10.

1. Trecuseră aproape patru ani dela ultima vizită a lui Pavel la Ierusalim. De atunci el călătorise pe mare și pe uscat predicând în toate orașele pe Isus. Prietenii lui din biserica din Ierusalim erau nerăbdători să-l vadă din nou și să audă despre lucrarea lui, astfel încât după sosirea lui, Iacob și bătrânii au organizat o adunare, în care Apostolul spuse ce fapte minunate săvârșise Dumnezeu prin ei.

2. Pavel le spuse cum l-a binecuvântat Dumnezeu în toate lucrările sale, și că mulți păcătoși fuseseră convertiți, iar în multe locuri se întemeiaseră biserici. Deasemenea spuse cum Dumnezeu a îndemnat inimile credincioșilor să trimeată daruri săracilor din Ierusalim. Pavel chemă pe conlucrătorii lui să vină în față, și unul după altul au depus darurile pe cari le aduseseră. Când au auzit oamenii lucrurile acestea „au proslăvit pe Dumnezeu“.

3. Unii dintre frații din Ierusalim au spus lui Pavel că s'a auzit că el nu mai păzește unele din legile ludaice date de Moise, și prietenii săi doriau să ia parte împreună cu el la unele ceremonii pentru a dovedi că nu este adevărat. Pavel știă că lucrurile acestea nu sunt de nici un folos, dar dori să facă pe placul acestor Iudei ce găsiu tot învinuiri de păcat; astfel că luă parte la una din ceremoniile lor.

4. Dar făcând lucrul acesta, Pavel a fost recunoscut și a atras atenția dușmanilor lui. Printre aceștia erau și unii din Asia cari căutaseră să-i răpună viața când Pavel fusese în ținutul lor. Pe când Pavel era în templu unde vorbiă cu unul dintre preoți despre sacrificiile ce trebuiau aduse, unii dintre bărbații din Asia „au întărat tot norodul, au pus mâinile pe el, și au început

Odată cu sosirea lor la Ierusalim, se sfârșia și a treia călătorie misionară a lui Pavel.

10. Cu cât aflăm mai mult despre Pavel, cu atâta putem înțelege mai clar, că lui nu i-a plăcut să facă nimic care nu ar fi fost după voia lui Dumnezeu. Textul de memorizat face parte din cuvintele pe cari Pavel le-a scris către bisericile din Galatia. Asemenea lui Pavel să fim gata a ascultă de Dumnezeu, chiar dacă ni se pare că a face binele e greu, iar a face răul este mai ușor.

Intrebări.

1. După ce s'au despărțit în Milet de credincioși, ce a făcut Pavel și însoșitorii lui?

2. Ce a făcut la Patara? In drumul lor ce insulă au văzut?

3. Ce a făcut posibil misionarilor să se oprească câteva zile în Tir? Pe cine au vizitat ei? Cât timp au rămas acolo? Despre ce fuseseră avertizați ucenicii? Ce s'au încercat ei să facă? Pentru ce eră gata Pavel să sufere?

4. Ce știi despre plecarea din Tir a lui Pavel și a tovarășilor lui?

5. Dela Tir unde au mers? Ce știi despre Cezarea? Dar despre Filip?

6. Unde locui Pavel în timpul șederii în Cezarea? Câte flice avea Filip? Ce știi despre ele? Despre ce putem fi siguri?

7. Cine a mai venit în Cezarea? Ce a făcut el?

8. Ce au făcut atunci credincioșii din Cezarea și însoșitorii lui Pavel? Ce a răspuns Pavel? In cele din urmă ce au zis prietenii lui?

9. Cine mai merse cu Pavel și însoșitorii lui până la Ierusalim? Cât de departe eră acest oraș? Cum au fost primiți? Ce se sfârșia odată cu sosirea tovarășilor lui Pavel în Ierusalim?

10. Ce ar trebui să învățăm dela Pavel? Ce cuvinte scrise bisericii din Galatia?

să strige: „Bărbați Izraeliți, dați ajutor! Iată omul care propovăduiește pretutindeni și în toată lumea împotriva norodului, împotriva Legii și împotriva locașului acestuia (templu)”.

5. Deasemenea ei au spus că Pavel a adus pe Greci în templu, lucru care nu eră voie. Pavel nu făcuse aceasta, totuș, toată cetatea s'a pus în mișcare, și s'a strâns norodul din toate părțile. Au pus mâna pe Pavel, și l-au scos afară din Templu, ale cărui uși au fost incuiate îndată.

6. „Pe când cercau să-l omoare, s'a dus vestea la căpitanul oastei că tot Ierusalimul s'a turburat. Acesta a luat îndată ostași și sutași, și a alergat la ei. Când au văzut pe căpitan și pe ostași, au încetat să mai bată pe Pavel”.

7. Acum putem vedea cum se implinia profeta lui Agab. „Atunci căpitanul s'a apropiat, a pus mâna pe el, și a poruncit să-l lege cu două lanțuri. Apoi a întrebât cine este și ce a făcut. Dar unii strigau într'un fel, alții într'alt fel prin mulțime”. Deci din pricină că mai mulți strigau deodată, căpitanul nu putea înțelege pe nici unul. Astfel încât porunci ostașilor să ducă pe Pavel în închisoarea taberei, până când va afla mai multe despre el.

8. Pe când Pavel suiă scările cetățuiei unde eră tabăra, oamenii strigau din nou, și se imbulziau înainte, astfel încât ostașii au trebuit să-l ducă pe umerii lor. „Mulțimea norodului se ținea după el, și strigă: „La moarte cu el!” Tocmai când eră să fie băgat în cetățuie, Pavel a zis căpitanului: „Imi este îngăduit să-ți spun ceva? Căpitanul a fost surprins auzindu-l vorbind grecește. El confundase pe Pavel cu un om rău care duse pe mulți tâlhari în pustie, nu cu mult înainte. Dar de îndată ce auzi pe Pavel vorbind grecește, își dădu seama că Pavel nu eră omul acela.

9. Atunci Pavel vorbi căpitanului, și-i zise: „Te rog, dă-mi voie să vorbesc norodului”. Căpitanul îi spuse că poate să vorbească, și „Pavel a stat în picioare pe trepte, și a făcut semn norodului cu mâna.

S'a făcut o mare tăcere și Pavel le-a vorbit în limba ebraică”.

10. În tot timpul acesta Pavel nu s'a temut. În inima lui eră liniște. El știa că Domnul îl iubește, și că încă mai vrea să-l folosească pentru ca să mai vorbească popoului. Se poate că el a fost întărit prin cuvintele lui Isus din versetul de memorizat.

Intrebări.

1. Cât timp stătuse Pavel departe de Ierusalim? Ce erau doritorii prietenii lui să oadă? Ce a făcut Iacob și ceilalți bătrâni?

2. Despre ce lucruri le-a islorisit Pavel la acea adunare? Ce a făcut biserica din Ierusalim când a auzit acestea?

3. Ce i-au spus frații că se auzise? Ce au hotărât?

4. Dar ce s'a întâmplat pe când eră în templu?

5. Ce învinuire i-au mai adus lui Pavel? Ce a făcut toată cetatea?

6. Pe când erau aproape să-l omoare, cine a intervenit? Când l-au văzut pe căpitan ce n'au mai făcut ei?

7. Ce profeta se putea vedea cum se implinește? Ce a făcut căpitanul? Din ce pricină nu a putut înțelege răspunsul? Deci unde porunci ostașilor să ducă pe Pavel?

8. Ce s'a întâmplat pe când Pavel urcă scările închisorii din tabără? Cu cine confundase căpitanul pe Pavel?

9. Ce a rugat Pavel pe căpitan? Ce ia dat voie căpitanului? Ce a făcut Pavel?

10. Din ce pricină nu s'a temut Pavel în mijlocul dușmanilor lui? Ce cuvinte se poate că-l întărise?

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 8.— Abon. pe un an Lei 96.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

Intrebări

La cari Cetitorii revistei „Curierul Misionar”, sunt rugați să caute răspunsurile în Biblie și să ni le trimeată.

40. Unde stă scris despre un fiu de împărat, care stat ascuns 6 ani în casa Domnului?

41. Care fiu de căpitan a ucis cu sulița 300 de oameni dintr'o lovitură?

42. Unde stă scris că un profet a stat de vorbă pe acoperișul casei cu un viitor împărat?

43. Unde stă scris că Judecătorul lui Izrail a fost lovit cu nuiua peste obraz?

44. Unde se vorbește despre un fiu de împărat care a ucis 20 de oameni pe o jumătate pogon de pământ?

45. Care viteaz a ucis cu sulița 800 de oameni dintr'o dată?

46. Unde stă scris despre doi bărbați din poporul Izrail, unul a avut 30 de băieți și 30 de fete și celalt a avut 40 de fii și 30 de nepoți?

47. Care rege a urcat muntele Măslinilor cu picioarele goale și plângând?

48. Unde se vorbește de 3 oameni, cari suindu-se la Dumnezeu, unul ducea 3 ezi, altul 3 pâini iar al 3-lea un burduf cu vin?

49. Care om a zis că păzește poruncile lui Dumnezeu și a refuzat totuși vieța veșnică?

50. Cari două minuni sunt amintite numai o singură dată în Sfânta Scriptură?

Comunicate de:

Alex. Bogdan, Plosca-Teleorman

și

Chirilă Gr. Onea-Lupești-Covurlui.

Răspunsurile

La întrebările din „Curierul Misionar”

No. 2 (1927).

33.— 2 Regi 7, 15. 34.— Amos 7, 7.

35.— 1 Sam. 30, 4. 36.— 2 Sam. 18, 17.

37.— Iov 42, 11. 38.— 1 Regi 4, 32.

39.— 2 Regi 10, 7.

Au deslegat toate 7 întrebări: Enoch Ștefanian, Ioan Zbarcea și Andrei Tomaș; Eufrosina Săvescu; Ruti Tomaș; Teodosiu Dan; Aneta și Lenuta Făurescu — *Loco*; C. D. Stăncălie, C. G. Ciochină și Ioan D. Stăncălie, *Moșafet-Dolj*; Ioan N. Roșioru, Traian D. Gavrilăscu, *Perișoru-Brăila*; Drina A. C. Iancu, Iordana Fl. Sandu, *Spătărei-Teleorman*; N. R. Mazilu, *Vipe-rești-Buzău*; Alex. Frâncu și Rița A. Frâncu, *Valea-Călugărească-Prahova*; Chirilă Gr. Onea, *Lupești-Covurlui*; Ioan Crișan, *Boțfeiu-Bihor*; Florea Stana, *Sepreuș-Arad*; Ioan Ciolac, *Cozmin-Cernăuși*.

Au deslegat 6 întrebări: Maria Enișteanu, Maria Neagoie, Hotăran Maria, Ana Tomaș, *Loco*; A. Dinulescu și A. Rădulescu, *București-Popa-Talu*; Maria Ghinea, A. C. I. Manicatile, *București-Nord*; Ilie Nițescu, Sultana Mihăilescu și Nicolae Mihăilescu, *Valea-Călugărească*; Dobrița și Ioana I. Cosma, Șerban I. Gheorghită, Sofia și Ionel O. Munteanu, *Viziru-Brăila*; Ene Dumitrescu, *Policiori-Buzău*; C. Frângulescu *Simileasca-Buzău*; Ioan Oprîș, Vichente Oprîș, *Răcari-Dâmbovița*; Tincuța I. Stănescu și Maria P. Mărăcine, *Pltești*; Căruntu Ștefan, *Peștera-Constanța*, Constanța Zamfir, *Galafi*; Vasile Beșleagă, *Iasi*; I. Simionescu, Dumitru Ioan, *Bârlad*; Lucia N. Vascan, *Nănești-Bacău*; Constantin Alexe, *Botoșani*.

Au deslegat 5 întrebări: Alexe Bogdan, *Plotești*; Gh. T. Puică, *Negoști-Prahova*; F. Stoicea, Oprica Stoicea, *Turnu-Măgurele*; Petre S. Ciobanu, *Ologi-Teleorman*; Alexandru Bogdan, *Plosca-Teleorman*; Vintilă C. Ionescu și Georgică C. Ionescu, *Pulineiu*; Irina M. Popa, *Simileasca-Buzău*; Căruntu R. Tomotir, *Peștera-Constanța*; Gh. Părvu, *Văleni-Muscel*; Ioan Petraș, *Sepreuș-Arad*; Al. M. Ciolan, *Bârlad*; Alecu și Ioan Moraru, *Roman*; Th. Iord. Bujor și Cost. Iord. Bujor, *Poduri-Bacău*; Florea Coitan, *Mahala Cernăuși*; Gheorghe Bujeniță, *Colul Ostrifei Cernăuși*; Fl. Turturică și Fl. Voinea, *Ville Noui-Constanța*; Stancu St. Ivăncică și Constantin I. Caravețeanu, *Pulineiu-Teleorman*.

Au deslegat 4 întrebări: Nicolae G. Teodorescu, *București-Labirinti*; Ionel și Cor-

nel Roman, *București Popa-Tatu*; S. Gh. Anton, *București-Nord*; Victor Bălbăe, *Buciumeni-Dâmbovița*; Florea C. Zamfir, *Bujoru-Vlașca*; Titi Popescu, *Buzău*; Polixenia și Anghel Panaitescu, *Galafi*; Ioan Mânzăteanu și Profir Fântănar, *Poenesți-Vaslui*. Ioan Rotaru, *Loco*.

Au deslegat 3 întrebări: Ana P. Stavri, Aurel Lichințeanu, Elena Hmill, *Loco*; Profira C. Trașcă, *R. Vâlcea*; Tudorina P. Dumitrescu, *Alexandria*; Ion I. Văcaru, Gh. Sitaru, *Pitești*; Paraschiva Căruntu, Elena Căruntu, Dumitru I. Artea, *Peștera-Constanța*; S. Gavrilă, *Galafi*; Nicolae Agapi, R. Vlăduță, Ana Popovici, *Iași*; Vasile Dima, *Huși*; Petraru Gh. *Petrești-Bacău*; Costică, Catica și Vasilică Catană, *Piatra Neamț*; Zoița Iacob, *Cernăuși*; Costică Rădoi, *Loco*.

Au deslegat 2 întrebări: Al. Beșliu, *Punghina-Mehedinți*; Mihai Popa, *Simileasca Buzău*; Florea Petrescu, *Târgoviște*; Preda Roșitoiu și Al. Ordiean, *Hunedoara*; Oprica Stoica, *T. Măgurele*; Sitaru C. Constantin, *R. Vâlcea*; Ruțule Anton, și Samuil Negreanu, *Piatra Neamț*;

A deslegat 1 întrebare: Olteanu S. Ioan, *Pitești*.

Necrolog.

Sora ALEXANDRINA NICULESCU membră activă a Com. București-Labirint a fost chemată de Domnul la repaus după o lungă suferință de 2 ani pe ziua de 31 Decembrie 1926 ora 2.

Inhumarea a avut loc la 2 Ianuarie 1927 și la care au luat parte frați și surori.

Știm însă că a rămas credincioasă Mântuitorului și sperăm s'o revedem în corp nemuritor la învierea cea dintâi din morți.

București.

A. Hedvig.

Fratele DOBRE MOCANU în etate de 90 ani din Com. Nicolesți, jud. R. Sărat a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 26 Decembrie 1926.

De mai bine de 2 ani a urmat credința și a rămas statornic până în ultimele clipe. Ultimele cuvinte i-au fost: „Vreau să merg în Împărăția lui Dumnezeu cu fiii mei Vlad și Petre Mocanu, cari sunt vechi în credință și știu ei bine calea”.

Inhumarea a avut loc în localitate urmat de mulți frați și surori.

Credem că potrivit credinței sale, să-l putem vedea în rândul celor mântuiți.

București.

Vlad Mocanu.

Fr. ANDREI RUNTU membru al Com. Nadeșa, în etate de 66 ani, s'a repausat în Domnul pe ziua de 5 Febr. a. c. Până în ultima clipă și-a sfătuit copiii să urmeze pe Mântuitorul.

Inhumarea a avut loc în cimitirul A. Z. S. din localitate, la care a asistat un număr mare de suflete.

Sperăm să ne vedem cu acest iubit frate la venirea Domnului.

Nadeșa-Arad.

C. Munteanu.

STRAJA DIMINEȚII.

Aprilie 1927.

Hristos și Legea.

Atitudinea Sa.

15. Iac. 2, 8.

16. Rom. 8, 5, 4.

1. Mat. 5, 17.

2. Ps. 40, 7, 8.

Legea în inimă.

17. Ps. 37, 30, 51.

18. Isa. 51, 7.

19. Ex. 13, 9.

20. Ps. 119, 97.

21. Deut. 5, 29.

22. 2 Cor. 5, 3.

23. Ier. 31, 33.

Binecuvântările ascultării.

3. Prov. 6, 25.

4. Prov. 28, 4.

5. Ps. 119, 72.

6. Prov. 13, 13.

7. 1 Ioan 5, 3.

8. Iac. 1, 25.

9. Ps. 1, 1, 2.

Păstrarea Sabatului.

24. Gen. 2, 1, 2.

25. Gen. 2, 5.

26. Ex. 20, 8-11.

27. Marcu 2, 27, 23.

28. Mat. 12, 12.

29. Ezech. 20, 12.

30. Isa. 58, 13, 14.

Împlinirea Legii.

10. Ioan 15, 10.

11. Rom. 13, 10.

12. Luca 10, 26, 27.

13. Ps. 119, 35.

14. Gal. 6, 2.